

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.III.20.206/2012/11. szám

A Szegedi Ítéltábla dr. Varga Imre ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** felperesnek - Bimbó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Bimbó Róbert ügyvéd) által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** I.rendű és **(köztisztviselő neve)** köztisztviselő (II.rendű alperes címe) által képviselt **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 4.P.20.771/2011/9. számú ítélete ellen a felperes által 14. szám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

A másodfokú eljárásban felmerült 289.500 (Kettőszáznyolcvankilencezer-ötszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S :

A **(település 1)**-i Városi Bíróság 8.P.20.191/2007/. számú - 2007. március 20-án jogerőre emelkedett - ítéletével a felperest általános jelleggel cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezte.

(Település 1) Város Polgármesteri Hivatala Városi Gyámhivatala a felperes részére gondnokul az I. rendű alperest (a korábbi ideiglenes gondnokot) rendelte ki. Megállapította, hogy a gondnok évente egyszerűsített számadás benyújtására köteles.

(Település 1) Város Jegyzője V.7207-2007. számú, 2007. február 6-án kelt határozatával a felperes, mint gondnokolt vagyoni leltárát kiegészítve megállapította, hogy a **(település 1)**-i **(X)** hrsz-ú, természetben a **(település 1), (utca, hszám)** alatt található lakóház, udvar megnevezésű ingatlan $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségének értéke 2.250.000 Ft. **(Település 1)** Város

Polgármesteri Hivatala Közigazgatási Iroda Igazgatási Osztálya V. 7207/2007. ügyszámú megkeresésére **(település 1)** Város Polgármesteri Hivatala Önkormányzati Iroda Adóügyi Osztálya 2007. március 2-án adó- és értékbizonyítványt állított ki a fenti ingatlanról, megállapítva a helyszíni szemlét követően, hogy annak forgalmi értéke 1.000.000 Ft.

(Település 1) Város Polgármesteri Hivatala Városi Gyámhivatala 2007. március 12-én kelt XV.5703-16/2007. számú határozatával a 2007. március 1. napján kelt, a **(település 1)-i (X)** hrsz-ú ingatlanból a gondokolt $\frac{1}{4}$ tulajdoni hányadának átruházására irányuló ideiglenes gondnoki jognyilatkozatot jóváhagyta.

(Település 1) Város Polgármesteri Hivatala Városi Gyámhivatala XV.17259-6/2008. ügyszámú, 2008. július 28-án kelt és augusztus 18-án jogerőre emelkedett határozatával az I. rendű alperest gondnoki tisztségéből elmozdította. A gyámhivatal kötelezte a felmentett gondnokot, hogy a határozat kézhezvételét követő 15 napon belül végszámadást nyújtson be. E határozat indokolásában a gyámhatóság kiemelte, hogy a gondnok nem nyújtotta be a rendszeres számadást, valamint nem fizetett be 257.397 Ft hátralékot.

(Település 1) Város Polgármesteri hivatala Városi Gyámhivatala, mint felperes, a **(Település 2)-i** Városi Bíróságon 3.P.20.690/2008. szám alatt keresetet terjesztett elő jelen per I. rendű alperesével szemben számadási kötelezettsége megállapítása iránt. Miután a számadásra kötelezett március 2-án benyújtotta a gyámhivatal részére a gondnoksága alatt álló **(személy neve)** vagyonkezeléséről szóló számadását, a keresetet előterjesztő gyámhatóság elállt a kereseti kérelmétől, a bíróság a pert 9. számú végzésével megszüntette.

Az I. rendű alperes 2009. március 2-án egyszerűsített számadás jelentési nyomtatványon végszámadását **(település 1)** Város Polgármesteri Hivatala Gyámhivatala felé a XV. 1470-40. számú eljárásban nyújtotta be. A gyámhivatal a fenti számú eljárásban 80. számú határozatával a gondnoknak a gondnoki működésére és a gondnokolt állapotára, valamint egyéb vagyonának kezelésére vonatkozó jelentését, és a 2007. február 1-től 2008. augusztus 31. napjáig terjedő időszakra vonatkozó tételes számadását 98.292 Ft maradvánnyal elfogadta.

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Dél-alföldi Regionális Igazgatósága Végrehajtási Osztálya 7392556867 iktatószámon a Nyugdíjfolyósító Igazgatóság felé a felperes nyugellátására 122.000 Ft tökeösszegre letiltást bocsátott ki, miután az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Dél-alföldi Regionális Igazgatósága Eljárási Osztályai 7262725496, 9839050099, és 7633208397 ügyszámon 2007. február 15-i és 2008. február 15-i esedékességű bevallási kötelezettség teljesítésének elmulasztása miatt a felperessel szemben mindösszesen 120.000 Ft mulasztási bírságot szabtak ki.

A felperes keresetében a gyámhatóság tisztségéből elmozdító határozatában szereplő 98.292 Ft maradvány és annak 2008. szeptember 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamata megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

Pf.III.20.206/2012/11. szám

Előadta továbbá, hogy 2007. február 8-án, gondnokság alá helyezését követően kiegészítő leltárt készített a **(település 1)i** Városi Gyámhivatal, melyben a tulajdonát képező **(település 1)i (X)** hrsz-ú ingatlan $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségének értékét 2.250.000 Ft-ban állapította meg. 2007. március 2-án azonban újabb adó- és értékbizonyítvány kiállítására került sor, melyben tulajdoni hányadának forgalmi értékét 1.000.000 Ft-ra csökkentették. Miután 2007. március 1-én a gondnok a felperes képviselőjében eljárva adásvételi szerződést kötött, az első értékmegállapítás szerinti 2.250.000 Ft és az utóbb megállapított 1.000.000 Ft forgalmi érték különbségének, 1.250.000 Ft-nak és annak 2007. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatának megfizetésére is kérte kötelezni az I. rendű alperest.

Előadta azt is, hogy a gondnokság tartama alatt az I. rendű alperes a felperes ingóságait magához vette, azokkal mint sajátjával rendelkezett. A keresetben 1-91. szám alatt tételesen felsorolta azokat az ingóságokat, melyek állítása szerint eltűntek, és értéküket megjelölve az ingók kiadására, illetőleg az ingók kiadásának elmaradása esetére mindösszesen 2.246.000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az I. rendű alperest.

Kérte továbbá kötelezni az I. rendű alperest 122.200 Ft kártérítés és annak 2007. március 1-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamata megfizetésére is, minthogy az I. rendű alperes a felperes gondnokaként és nevében adóbevallási kötelezettségének nem tett eleget, ezért a felperessel szemben bírság kiszabására került sor.

Az eljárás folyamán a felperes keresetét kiterjesztette a II. rendű alperesre, hivatkozott a Ptk. 349. §-ára. Állította, hogy a városi gyámhivatalnak, a polgármesteri hivatal adóügyi irodája által kiállított értékbizonyítvány megállapításairól tudomása volt, az ingatlanilletősége forgalmi értéke nem csökkenhetett mintegy 44 %-ára, így a II. rendű alperes neve Gyámhivatala illetve Adóügyi Irodája részéről eljáró személyek hivatalos eljárásukban okozták a forgalmi értékkülönbségben jelentkező kárát, és a gyámhivatal az I. rendű alperes gondnoki tevékenységét nem ellenőrizve jóváhagyta a 2007. március 2-án kelt adásvételi szerződést. Az 1.250.000 Ftösszegszerűségben megjelölt kárigény tekintetében kérte, hogy a bíróság egyetemlegesen kötelezze az I. és II. rendű alpereseket annak megfizetésére.

Az I. rendű alperes a kereseti kérelem elutasítását kérte. A 98.292 Ftösszegszerűségű követeléssel kapcsolatban előadta, hogy a bíróságnak idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania a keresetet, mert a peres felek között ebben a kérdésben már jogerős ítélet született a **(település 2)-i** Városi Bíróság előtt.

Az ingatlan forgalmi értékkülönbségben jelentkező kárigény kapcsán azt hangsúlyozta, hogy 2007 februárjában **(település 1)** Város Polgármesteri Hivatala helyszíni szemle tartása nélkül határozta meg az egész ingatlan értékét 9.000.000 Ft-ban, majd miután vitatták annak realitását, helyszíni szemlét tartott, az ingatlan újraértékelése folytán a teljes ingatlant 4.000.000 Ft-ra, míg a felperes $\frac{1}{4}$ tulajdoni illetőségét 1.000.000 Ft-ra értékelte. Így a 2007. március 1-én kelt adásvételi szerződés a korrekt piaci árat tartalmazta, melynek aláírásával a felperesnek kárt nem okozott.

Az adóbevallási tevékenység kapcsán állította, hogy a felperes egyéni vállalkozói tevékenységet nem végzett, így az adótartozás és az adóbevallási kötelezettség a korábbi

egyéni vállalkozói tevékenységével áll összefüggésben, melynek kapcsán adóbevallási kötelezettség őt nem terhelte.

Az ingóságok miatti kárigényre nézve úgy nyilatkozott, hogy a keresetlevélben feltüntetett ingóságok értékkel nem bírnak. A meglévő ingóságokról leltár készült, melyet a gyámhivatal értéktelennek minősített. Az ingóságok eltulajdonítása miatt a felperes vele szemben büntető feljelentéssel élt, és a **(település 1)**-i Rendőrkapitányság 03020/523/2010. bü. számú határozatával bűncselekmény elkövetése hiánya miatt az eljárást megszüntette. Utalt a nyomozást megszüntető határozat indokolására, mely szerint a vagyonleltárban foglaltaknak megfelelően a felperes ingóságai elhasználódottak, értéket nem képviseltek. Vállalta, hogy a nála lévő, és értéket nem képviselő ingóságokat a per első tárgyalásán a felperes részére kiadja. A nála lévő ingóságokat leltárban sorolta fel. A **(település 1)**i Városi Bíróság 11.P.20.790/2010/7. számú jegyzőkönyvében rögzítette, hogy a felperes az ingóleltárban felsorolt ingóságokat átvette.

A II. rendű alperes ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Vitatta kárfelelősségét arra hivatkozva, hogy az első adó- és értékbizonyítvány kiállításakor nem került sor helyszíni szemle tartására. Ugyanakkor a második alkalommal az adó- és értékbizonyítvány kiállítása előtt helyszíni szemlét tartottak, a helyszíni szemléről jegyzőkönyv készült, és e jegyzőkönyv mellett az adásvételi szerződés is rögzíti, hogy az ingatlan már bontandó állapotban volt. Az ingatlant időközben el is bontották. A második adó-, és értékbizonyítvány kiállítása tehát jogszerű volt, így ezzel összefüggésben a felperest kár nem érthette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest 98.292 Ft és járulékai megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította és rendelkezett a le nem rótt eljárási illeték, valamint perköltség viseléséről. Az I. rendű alperes részbeni marasztalására azért látott lehetőséget, mert **(település 1)** Város Polgármesteri Hivatala Városi Gyámhivatala XV.1470-81/2009. ügyszámú határozata az I. rendű alperes, mint felmentett gondnok jelentését azzal fogadta el, hogy a bevétel és kiadás összevetésével 98.292 Ft maradvány mutatkozik. A gyámhivatal határozata, mint közokirat megnyugtatóan bizonyítja a 98.292 Ft tartozás fennállását. E kereseti kérelemrész vonatkozásában nem volt megalapozott az I. rendű alperes res iudicata-ra történő hivatkozása sem, ugyanis a **(település 2)**i Városi Bíróság előtt nem a felperes és az I. rendű alperes közötti jogvitából, továbbá nem ugyanabból a ténybeli alapból származó ugyanazon jog iránt volt per folyamatban, egyebekben pedig a gyámhivatal keresettől való elállása folytán e per megszüntetésre került, így abban érdemi döntés nem is született.

Ezen túlmenően a felperes kereseti kérelme megalapozatlan volt, figyelemmel arra, hogy a bíróság részletesen tájékoztatta a felperest bizonyítási kötelezettségéről és jogkövetkezmények mellett hívta fel további tényállítások és bizonyítási kérelmek előterjesztésére. E felhívásra a felperes késedelmesen ugyan, de csak annyi nyilatkozatot tett, hogy pontosította az adó- és értékbizonyítványok kiállítása kapcsán őt ért kár nagyságrendjét, e körben indítványozta szakértő kirendelését.

Az adóbevallási kötelezettséggel összefüggésben a felperes állította, hogy az I. rendű alperes magához vette a vállalkozói igazolványát és azt a **(település 1)**-i Okmányirodán nem adta le, azonban a bíróság egyéb felhívásainak nem tett eleget. Ilyen körülmények között a felperes csupán állította, de nem bizonyította, hogy az I. rendű alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben állnak kártérítési igényei.

Csupán állította a felperes, hogy az I. rendű alperes jogellenes magatartásával oksági kapcsolatban áll az APEH Végrehajtási Osztálya részéről a nyugdíjára folyó végrehajtási intézkedés. A becsatolt letiltás csak azt igazolja, hogy a felperes nyugdíjára letiltást rendeltek el, ugyanakkor annak bizonyítására nem alkalmas, hogy a letiltás milyenösszepszerűségben volt eredményes, illetőleg, hogy mely időszakra, milyen adóbevallási kötelezettség elmaradása okán keletkezett. A felperes által a **(település 1)**-i Városi Bíróság előtt csatolt APEH határozatok önmagukban a felperes tényállításának bizonyítására szintén nem elegendőek.

Az ingóságok kiadása iránti igény tekintetében arra mutatott rá, hogy a felperes a **(település 1)**-i Városi Bíróság előtt 11.P.20.790/2010/7. számú jegyzőkönyvben tett nyilatkozatával bizonyos ingóságok átvételét elismerte. Erre tekintettel kereseti kérelmének bírói felhívásra történő pontosítása hiányában érdemi döntést hozni az ügyben nem lehetett.

Az ingatlannal kapcsolatos, mindkét alperessel szemben előterjesztett kártérítési igény vonatkozásában mellőzte az ingatlanforgalmi szakértő kirendelését, tekintettel arra, hogy az adásvételt követően az ingatlan lebontásra került, így a szakértői bizonyítás elrendelésétől a perben eredmény nem volt várható. Rámutatott arra, hogy a felperes nem ajánlott fel semmilyen bizonyítást arra, hogy az I. rendű alperes, illetőleg a közhatalmi tevékenységet gyakorló II. rendű alperes milyen jogellenes magatartásával áll okozati összefüggésben a felperes által állított károsodás. Megjegyezte azt is, hogy habár a felperes **(település 1)** Város Önkormányzatát perelte II. rendű alperesként, ugyanakkor saját tényállításai szerint is a felperes által állított károkozó magatartást, az adó- és értékbizonyítvány eltérőösszepszerűségben való kiállítását **(település 1)** Város Polgármesteri Hivatala részéről **(település 1)** Város Jegyzője tanúsította.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet akként történő megváltoztatását, hogy a másodfokú bíróság kötelezze az alpereseket egyetemlegesen 98.292 Ft és járulékai, 1.250.000 Ft és járulékai, 122.200 Ft és járulékai, valamint 2.246.000 Ft és járulékai megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy a bizonyítási eljárás lefolytatásának mellőzése téves volt, az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a felperes egészségi állapotát és azt, hogy a téli időjárás miatt nem jelent meg a bíróságon. Hivatkozott arra, hogy a kereseti tényállításai 1-3. pontjai egyértelműek, az ott leírtak bizonyítják a felperes tényelőadásait, külön bizonyítást csak az ingóságokkal kapcsolatos kereseti kérelem vonatkozásában kellett lefolytatni, etekintetben viszont a felperes komoly bizonyítási indítványt terjesztett elő. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíró nem megfelelően tájékoztatta a felperest eljárási jogairól és a felperessel szemben elfogult is volt.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Hivatkozott

arra, hogy a Pp. 164. § /1/ bekezdése és 3. § /3/ bekezdése alapján a peranyag szolgáltatásának kötelezettsége a felperest terhelte. A jogi képviselővel eljáró felperes nem tett eleget az elsőfokú bíróság felhívásainak, holott a bíróság figyelmeztette őt a Pp. 141. § /6/ bekezdésében foglalt jogkövetkezményekre. A jogi képviselővel eljáró felperes számos bírósági felhívás ellenére sem ajánlott fel bizonyítást kártérítési igényei vonatkozásában, az általa becsatolt okiratok pedig nem alkalmasak tényállításainak bizonyítására. Az elsőfokú bíróság megalapozottan mellőzte a felperes ingatlanforgalmi szakértő kirendelése iránti kérelmét, mivel attól nem volt eredmény várható a per érdemére nézve. A felperes tényállításait bizonyítékokkal alátámasztani többszöri felhívás ellenére nem tudta, és a felperes eljáró bíró kizárására irányuló indítványa, elfogultságra hivatkozása is minden alapot nélkülöz.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a Ptk. 349. § /1/ bekezdésében meghatározott, közigazgatási jogkörben okozott kár esetén is érvényesülnek a kártérítés általános szabályai, mely szerint a jogellenességet a kárt és a kettő közötti okozati összefüggést a felperesnek kell bizonyítania. A felperest az elsőfokú bíróság több alkalommal felhívta, hogy tényállítására vonatkozó bizonyítékait nyújtsa be, azonban többszöri felhívás ellenére e kötelezettségének nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az adó- és értékbizonyítvány kiállítója nem a II. rendű alperes. Ezen túl megalapozottan mellőzte az ingatlanforgalmi szakértő kirendelését, mert a per érdemére nézve tőle nem volt eredmény várható, miután az ingatlan elbontásra került.

A Szegedi Ítéltábla a 2012. augusztus 27. napján jogerőre emelkedett Pf.III.20.206/2012/10. számú végzésével a felperes fellebbezésének a II. rendű alperes I. rendű alperessel egyetemleges marasztalására irányuló követelés 1.250.000 Ft és járulékai erejéig előterjesztett részét meghaladóan hivatalból elutasította.

A fellebbezés alaptalan.

A felperesi fellebbezés részbeni hivatalbóli elutasítására tekintettel a másodfokú bíróságnak érdemben az I. és II. rendű alperesek 1.250.000 Ft és járulékai erejéig történő egyetemleges marasztalása, továbbá az I. rendű alperessel szemben 122.200 Ft és járulékai, valamint 2.246.000 Ft és járulékai erejéig előterjesztett elutasított kereseti kérelem vonatkozásában kellett érdemi döntést hoznia. A felperesi fellebbezés az elsőfokú ítélet I. rendű alperest marasztaló rendelkezéseit (98.292 Ft és járulékai) nem érintette.

Az ingatlannal kapcsolatos, mindkét alperessel szemben előterjesztett kártérítési igény vonatkozásában megalapozottan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes többszöri bírói felhívás ellenére sem pontosította megfelelően kereseti kérelmét, nem jelölte meg, hogy az I. rendű alperes, illetőleg a közhatalmi

Pf.III.20.206/2012/11. szám

tevékenységet gyakorló II. rendű alperes konkrétan milyen jogellenes magatartásával áll okozati összefüggésben a felperes által állított károsodás. Pusztán az adó- és

értékbizonyítványok kiállítása kapcsán a felperes által állított kár nagyságrendjének megjelölése nem elegendő a kártérítési igény törvényi előfeltételeinek igazolására. Az tény, hogy a felperes e kártérítési igénye összecszerűsége igazolására ingatlanforgalmi szakértői bizonyítást ajánlott fel, azonban az elsőfokú bíróság e bizonyítási kérelmet megalapozottan utasította el, tekintettel arra, hogy egyértelmű peradat merült fel arra, hogy az ingatlan értékesítését követően lebontásra került, így további tényadatok, bizonyítékok hiányában ingatlanforgalmi szakértő a korabeli forgalmi érték tekintetében nyilatkozni nem tudna. Mindebből kifolyólag a rendelkezésre álló adatok mellett szükségtelen lett volna ingatlanforgalmi szakértő kirendelése. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az adó- és értékbizonyítvány kiállítója nem a II. rendű alperes volt, így a közhatalmi tevékenységet gyakorlóval szembeni kártérítési igény még az egyéb törvényi feltételek fennállása esetén sem lett volna megalapozott a II. rendű alperessel szemben.

Az adóigazgatási eljárással összefüggő kártérítési igény vonatkozásában is helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor az I. rendű alperessel szembeni kereseti kérelmet elutasította. A felperes által becsatolt okirat ugyanis kizárólag azt igazolja, hogy a felperes nyugellátására letiltást rendeltek el. A jelenleg rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg, hogy ez mely időszakra vonatkozó adóbevallási kötelezettség elmulasztásával áll összefüggésben. Ilyen körülmények között nem állapítható meg, hogy az I. rendű alperes magatartásával, vagy mulasztásával lenne kapcsolatban a felperest ért károsodás.

Az ingóságok vonatkozásában is helyesen döntött az elsőfokú bíróság a kártérítési kereset elutasításáról. Tény, hogy az I. rendű alperes közokirattal (tárgyalási jegyzőkönyvvel) igazoltan birtokában lévő ingóságokat átadott a felperesnek. Ezen érintett ingóságok vonatkozásában nyilvánvalóan nem lehet megalapozott ingó kiadása iránti keresetet, vagy ingók értékének megtérítésére irányuló keresetet előterjeszteni. Azt a felperes csupán állította, de semmivel nem bizonyította, hogy az I. rendű alperes olyan ingóságokat is átvett és birtokában tart, amelyek a jegyzőkönyvvel érintett és felperes részére visszaszolgáltató ingóságok körét meghaladják, így további bizonyítékok hiányában a felperesi ingókkal összefüggő követelés is megalapozatlan. A felperesnek átadott ingóságok, továbbá a felperes által állított további ingóságok vonatkozásában egyebekben olyan peradatok merültek fel, mely szerint a tételes listában érintett ingók értéket nem képviselnek, ilyen körülmények között megalapozott pénzbeli követelés iránti igényt az I. rendű alperessel szemben előterjeszteni nem lehetett volna..

A felperesi fellebbezés indokolatlanul hivatkozott a kereseti kérelmet elutasító ítéleti rendelkezésekkel összefüggésben eljárási kifogásokra. Tény, hogy a Pp. 164. § /1/ bekezdése és 3. § /3/ bekezdése egyértelműen rendezi mind a bizonyítási teher, mind pedig a peranyag szolgáltatás kötelezettségét. A jogi képviselővel eljáró

felperes több bírói felhívást kapott tényállításai és bizonyítékai előadására, megjelölésére, azonban e felhívások ellenére a fentebb részletezetteken túlmenően nyilatkozattételi, bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. A fentiek szerint az általa kért bizonyítás irreleváns lett volna, ugyanakkor miután a felperest az elsőfokú bíróság több ízben tájékoztatta nyilatkozattételi és bizonyítási kötelezettségének elmulasztása esetére

alkalmazandó jogkövetkezményekről, így ebben a részében az elsőfokú bíróság megalapozottan hozott mulasztásos ítéletet.

A másodfokú bíróság megalapozatlannak ítélte az eljáró bíró elfogultságára történő hivatkozást is. Pusztán azon az alapon az eljáró bíró elfogultsága nem állapítható meg, hogy túlnyomó részt a felperesre kedvezőtlen határozat született az elsőfokú eljárásban. A fentebb kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság pervezetése és felekhez intézett felhívásai célszerűek, okszerűek és a jogszabályoknak megfelelőek voltak, így az elfogultság kérdése megalapozottan az eljáró bíróval szemben nem vethető fel.

Összességében a fentiek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján helybenhagyta. A felperes személyes költségmentességben részesült, erre tekintettel a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM számú rendelet 13. § /1/ bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli. A peresztes felperes a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles perköltség megfizetésére.

Szeged, 2012. október hó 30. napján

Dr. Kissné dr. Koch Ágnes sk.	Dr. Simonné dr. Gombos Katalin sk.	Dr. Gaálné dr. Jobbágy Ildikó sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró